

Tjugoåttonde söndagen under året 2022

”Jesus, mästare, förbarma dig över oss” (Luk 17:13), ropade de spetälska. Hur många miljoner människor har inte upprepat denna bön: förbarma dig över oss. Varje gång vi firar mässan ropar vi gång på gång med tillit och hopp: förbarma dig över oss. Hela den lidande mänskligheten är som ett enda rop: förbarma dig. Varje nöd, varje lidande och plåga, ja, allt som tynger oss både inom oss och utom oss kan innefattas och uttryckas med denna bön: förbarma dig. Det är som om människan lägger ner hela sitt sårade hjärta, ja, hela världens nöd och utsatthet i detta rop på hjälp: förbarma dig.

I dagens evangelium är det tio spetälska som gemensam klagar sin nöd. Att vara spetälsk var bland de värsta som kunde drabba en människa på Jesu tid. Förutom de fasansfulla kroppsliga följderna av denna sjukdom blev man utesluten ur samhällets gemenskap. Så vi förstår att dessa tio spetälska såg sitt enda hopp i Jesus. Han var den ende som kunde rädda dem och befria dem från sjukdomen och dess stigma. På något sätt måste vi alla identifiera oss med dem. Vi har alla något som bara Jesus kan befria oss ifrån. Vi har alla ett sår, en tomhet, en svag punkt som ropar på hans förbarmande. Vi är alla drabbade av syndens stigma, vare sig det är mer vår personliga synd eller omgivningens synd – eller hela världens bortvändhet från Gud, från sanningen och godheten, rättvisan och freden. Vi kan alla instämma i detta rop om förbarmande. Vi har all anledning att om och om igen ropa: förbarma dig över oss och över denna värld, där lidande, nöd och förtryck råder, denna vår älskade värld som våndas över all ondska och hotar att gå under, att förstöras och brytas ner.

Det är så lätt att känna ångest och maktlöshet inför allt det onda som vi ständigt konfronteras med, både i vårt eget och i hela skapelsens liv. Men vi får inte ge efter för hopplöshet och uppgivenhet. Vi måste översätta allt detta till bön, till tillitsfullt rop: förbarma dig, Herre, visa din barmhärtighet för oss och förvandla synd till nåd genom din förlåtelse. Bryt ner onskans murar och hjälp oss att bygga fridens och godhetens broar. Därför är det så viktigt att vi verkligen tackar Gud för allt det goda och fina, för allt det som ändå är kärleksfullt och vackert i vår tillvaro. Den helige Ande är ständigt verksam inom oss och utom oss för att förnya jordens ansikte. Jesus Kristus vår Frälsare helar och helgar, befriar och hjälper. Det är så lätt att glömma bort att tacka honom. Av de tio helade spetälska var det bara en som tackade: ”Med hög röst prisade han Gud och kastade sig till marken vid Jesu fötter och tackade honom. Han var samarier” (Luk 17:15-16). Bara denne främling visade sin tacksamhet. Jag hörde nyligen om en svårt sjuk flicka som hade besökt Lourdes och faktiskt blivit helad från sin sjukdom. Men det medförde

inte att hon själv återkom till kyrkan, däremot bidrog det till att hennes bror ville ge sitt liv till Jesus och träda in i ett kloster.

Att ropa på Guds förbarmande måste gå ihop med att tacka, lova och prisa honom. I varje mässa är det en slags vågrörelse mellan dessa två uttryck för det djupaste och sannaste inom oss: vårt behov av Guds förbarmande, helande och förlåtande kärlek och vårt behov av att få tacka och lova, prisa och förhålliga honom för hans stora godhet och helighet. Ändå glömmer vi både det ena och det andra. Det är så lätt att tänka att jag klarar mig ändå, jag behöver inte Gud, jag är en ganska bra och hygglig människa ändå. Må så vara, men då förnekar jag också min värdighet som Guds avbild, som hans älskade barn. Hur många av våra anhöriga och kära har inte glidit bort från Gud, just eftersom de har glömt bort både att ropa på förbarmande och att tacka Gud. Vi får aldrig upphöra att för deras skull och i deras namn på ett ställföreträdande sätt ropa: ”Herre, förbarma dig” liksom ”Herre, vi tackar och lovar dig”.

Samtidigt måste vi ta till oss det underbara budskap som Paulus uttrycker på ett så slående sätt: ”är vi trolösa, förblir han ändå trogen, för han kan inte förneka sig själv” (2 Tim 2:13). Barmhärtigheten utgör Guds inre väsen. Han kan inte låta bli att vara barmhärtig och ta emot varje människa som öppnar sig aldrig så lite för honom. Gud har vägar till människor som vi inte känner. I Jesus och i hans kyrka har han öppnat en trygg och säker väg, frälsningens väg. I Jesus och i hans kyrka vill han möta varje människa och ge henne del av sin barmhärtighet. Där får vi ta emot hans kärlek på ett ställföreträdande sätt för alla dem som ännu inte har kunnat öppna sig för Gud. Genom vår bön och öppenhet för Gud kan vi bidra till att de andra får ta emot hans nåd och förvandlas av den. Vi hör alla ihop genom nådens övernaturliga solidaritet, genom de heligas samfund. Vi kan alla påverka varandra till det bättre - men tyvärr också till det sämre genom syndens makt.

Som katolska kristna vågar vi lita på att vi får ta emot Guds förbarmande på ett så djupt och innerligt sätt att vi förvandlas av den, så att vi i vår tur kan förmedla denna barmhärtighet till den värld som hungrar och törstar efter detta, ofta utan att riktigt veta vad det är man längtar efter. Jesus är den ende som frälser, helar och helgar, men om vi tar emot allt detta får vi också hjälpa honom att sprida och utgjuta denna nåd över världen. Genom vårt dop är vi så djupt förenade med honom som är huvudet i den mystiska kroppen att han kan fortsätta sitt verk genom oss. Utan egen förtjänst kan vi bli delaktiga av den ström av förbarmande kärlek som hela tiden strömmar ut ur Jesu Hjärta. Vi kan aldrig tacka Gud nog för allt detta. Lyckligtvis har vi hela evigheten på oss för att tacka, prisa och lova Gud, tillsammans med den spetälske samariern som blev helad.